

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.685 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 4 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MAJD TEYMOURI en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten

Verzoeker verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn.

Hij dient op 12 januari 2004 een asielaanvraag in die resulteert in een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van 19 april 2005, ter kennis gegeven op 21 april 2005. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State.

Op 6 oktober 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid (oud) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de Vreemdelingenwet). Op 21 januari 2008 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de minister deze aanvraag onontvankelijk.

Op 24 januari 2008 krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten, gesteund op artikel 6 van de Vreemdelingenwet.

Op 12 februari 2008 dient verzoeker een (nieuwe) aanvraag in om machtiging tot verblijf, gebaseerd op artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij vult zijn argumentering aan bij brief van zijn raadsman van 8 juli 2008.

Op 4 december 2008 verklaart de gemachtigde ambtenaar van de minister deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, cursussen volgt, Nederlands leert en spreekt, werkwilgig is en een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15 december 1980. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en nooit fraude heeft gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 21.04.2005 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 25.04.2005. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedure - namelijk ongeveer een jaar en drie maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij onmogelijk kan terugkeren naar het land van herkomst aangezien zijn asielprocedure nog hangende is en zijn asielprocedure onredelijk lang duurde. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen of Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Het feit dat betrokkene een beroep lopende heeft bij de Raad van State schorst de asielprocedure niet, noch opent het een recht op verblijf en kan aldus niet weerhouden worden. Het feit dat betrokkene niet over een niet-preciaire verblijfstitel beschikt voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkene niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. Bovendien legt betrokkene hier geen enkel bewijs van voor. In Iran is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat hij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9.2 van de wet van 15 december 1980 dient in te dienen bij de Belgische Ambassade te Teheran.

Wat betreft de vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Hij legt bovendien geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Dat onmogelijk, zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure wel aanvaard kunnen worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om weerhouden te worden.

Wat betreft de verwijzing naar rapporten van UNHCR; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar dit rapport gaat over de algemene toestand in Iran en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet.» (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene haalt wel aan dat hij vader zou zijn van een Belgisch kind. Echter, het gegeven ouder te zijn van een Belgisch kind heeft niet automatisch het verwerven van een verblijfsrecht op het Belgische grondgebied tot gevolg. Bovendien ontbreekt bij de aanvraag elk bewijs (foto's zijn geen afdoende bewijs) zoals een geboorteakte en erkenningsakte van het kind, dat het vaderschap van betrokkene aantoont. Wat betreft de relatie die betrokkene zou onderhouden met mevrouw S.D. (...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15 december 1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

Op 11 december 2008 geeft de gemachtigde ambtenaar van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)

** Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commisariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 21.04.2005.*

** Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV dd. 03.03.2004. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."*

2. Ontvankelijkheid

In de mate dat het beroep gericht is tegen het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten werpt de Raad ambtshalve de exceptie van het ontbreken van een belang op.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds bevel kreeg om het grondgebied te verlaten op 24 januari 2008, nadat zijn eerdere aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd. Dit bevel is definitief. Het bevel van 24 januari 2008 steunt op de miskennis door verzoeker van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker verblijft in het Rijk langer dan in de artikel 6 bepaalde termijn. Het

thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund op hetzelfde motief. Bijgevolg maakt het bestreden bevel een herhaald bevel uit, waarvan de eventuele schorsing en nietigverklaring de illegale verblijfssituatie van verzoeker niet wijzigt en hem geen nut oplevert omdat de verwerende partij nog steeds het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van 24 januari 2008 kan uitvoeren, vermits dit definitief is geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774 ; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de vordering en dat de ingeleide vordering dienvolgens onontvankelijk is. Het beroep gericht tegen de tweede bestreden beslissing is onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Gelet op hetgeen onder punt 2 werd uiteengezet, beperkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn verder onderzoek tot de middelen aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing.

3.2. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

3.3. In een eerste onderdeel van het verzoekschrift en de repliekmemoirie betoogt verzoeker dat de stelling in de bestreden beslissing dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is nu hij niet aantoonde dat er familieleden in België verblijven, dat het vaderschap geen automatisch verblijfsrecht tot gevolg heeft en dat geen geboorte- of erkenningakte werd neergelegd onjuist is en niet in overeenstemming is met de zorgvuldigheidsplicht. Hij had een procedure tot betwisting van de erkenning van vaderschap ingeleid die gegrond werd verklaard bij vonnis van 8 januari 2009 van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne. Hij voegt een kopie van een DNA-rapport toe. Het vaderschap over zijn kind H. D. is aldus bewezen. Verder merkt hij op dat bij terugkeer naar zijn land van herkomst het onmogelijk is een visumaanvraag in te dienen *“want verzoeker kan niet zomaar een toeristische visum aante vragen.”* Verder zal een aanvraag in het kader van gezinshereniging niet worden toegestaan omdat hij niet ten laste is van zijn kind. De bestreden beslissing besluit ten onrechte dat artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) niet van toepassing is.

Verzoeker adstrueert dit onderdeel als volgt:

“Dat verwezen wordt naar het feit dat artikel 8 EVRM in casu niet van toepassing zou zijn, nu verzoeker niet zou hebben aangetoond dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven en het gegeven ouder te zijn van een Belgisch kind niet automatisch het verwerven van een verblijfsrecht op het Belgisch grondgebied tot gevolg heeft. Dat bovendien een geboorte- of erkenningsakte zou ontbreken van het vaderschap van verzoeker.

Dat verzoeker bij zijn aanvraag conform artikel 9bis Vreemdelingenwet diverse foto's heeft gevoegd waaruit de relatie met zijn vriendin blijkt. Dat inmiddels uit een DNA-rapport van 29 augustus 2008 blijkt dat verzoeker inderdaad de biologische vader is van H. D. (...) en hij bijgevolg ouder is van een Belgisch kind (stuk 2).

Dat artikel 8 EVRM het recht op eerbiediging van het privé- en familieleven beschermt en bijgevolg in casu wel degelijk van toepassing is.

Dat de Raad van State in dat opzicht reeds geoordeeld heeft dat de verwijdering van een persoon, zelfs voor een korte periode, een ernstig en niet te herstellen nadeel veroorzaakt en deze verwijdering dus een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM (zie RvSt. 28/10/2002, n° 102.960 en RvSt. 4/03/2002 n° 104.280).

Dat in een ander arrest door de Raad van State zelfs gewag werd gemaakt van een manifeste beoordelingsfout :

"(...) avoir décidé que la suspension, pour une durée incertaine, fut-elle en principe limitée, des liens familiaux du requérant, ne constitue pas des circonstances exceptionnelles justifiant la demande d'autorisation de séjour en Belgique (...) (zie RvSt. 8/02/2002 n° 103.410).

Dat de bestreden beslissing dan ook ten onrechte tof het besluit komt dat artikel 8 EVRM niet van toepassing is door de vaderschapsband van verzoeker met zijn Belgische dochter te negeren.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State de zorgvuldigheidsplicht vereist dat de overheid bij de feitenvinding zorgvuldig te werk gaat en dat zij zorgt dat haar alle mogelijke gegevens worden bezorgd opdat haar besluitvorming tot stand kan komen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienden gegevens (RvSt., 23 februari 1996, nr. 58.328).

Dat elke bestuurshandeling moet gebaseerd zijn op juiste en relevante feiten. Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht om zich volledig en correct in te lichten alvorens een beslissing te nemen (VANHEULE, D. 'De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet', T.V.R., 1993/2, 67-68).

Dat de minister van binnenlandse zaken dan ook onzorgvuldig gehandeld heeft door niet alle nuttige gegevens in casu in rekening te brengen, waardoor haar besluitvorming foutief is en bijgevolg gebrekkig en onjuist gemotiveerd.

Dat verzoeker dan ook wel degelijk gerechtigd is de aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis Vreemdelingenwet in België in te dienen en deze aanvraag bijgevolg ten onrechte onontvankelijk werd verklaard."

3.4. De verwerende partij merkt op, na een theoretische uiteenzetting over de toepassing van artikel 8 EVRM, dat de niet noodzakelijke definitieve verwijdering geen verboden inmenging in hoofde van het bestuur uitmaakt. De verwerende partij mag wetsonduiking tegengaan. Artikel 8 EVRM stelt betrokkene niet vrij van het bezit van de nodige binnenkomst- en verblijfsdocumenten. Het recht op verblijf is ondergeschikt aan het recht op toegang tot het grondgebied. Het langdurig illegaal verblijf maakt een schending uit van de openbare orde. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de weg. Dit artikel kan niet worden uitgelegd als zou er een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen. Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken.

3.5. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Verzoeker betwist niet dat hij illegaal in het Rijk verblijft. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 EVRM werd voldaan. De gemachtigde van de minister kon dan ook toepassing maken van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker terugkeert. Zijn grief in

de repliekmemoirie dat hij in zijn land van herkomst geen visum kan verkrijgen is een blote bewering. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. In zijn aanvraag voert hij op zeer algemene wijze een aantal blote beweringen aan, zonder deze in concreto aan te tonen of zelfs een begin van officieel bewijs, zoals het neerleggen van een geboorteakte en/of erkenningsakte, te leveren. Het is niet kennelijk onredelijk dat het bestuur erop wijst dat de neergelegde stukken, zoals foto's, niet volstaan om het vaderschap aan te tonen. Bovendien stelt de bestreden beslissing dat het ouderschap niet automatisch een verblijfsrecht doet ontstaan. Dit is niet kennelijk onredelijk. Tot slot wijst de bestreden beslissing erop dat indien verzoeker een regularisatie wenst op basis van een duurzame relatie met S. D. hij dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, wat te dezen verzoeker geenszins aantoont. In de mate dat verzoeker verwijst naar het DNA-rapport en het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Veurne dat hij toevoegt aan zijn verzoekschrift, merkt de Raad op dat deze stukken niet werden meegedeeld voor het nemen van de bestreden beslissing, derwijze dat verzoeker de verwerende partij niet kan verwijten hiermee geen rekening te houden. Verder wijst de Raad erop dat hij zich, in het kader van de wettigheidstoetsing, voor de beoordeling van de zaak dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Verder toont verzoeker met zijn verwijzing naar arresten van de Raad van State niet aan dat hij zich in een gelijkaardige situatie bevindt als deze waarover de Raad van State zich diende uit te spreken. Verzoeker toont geen schending van artikel 8 EVRM aan.

In de mate dat verzoeker de schending van zorgvuldigheidsplicht aanvoert, legt deze de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Verzoeker voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat zijn grief samenvalt met het voorgaande.

Het onderdeel is ongegrond.

3.6. In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing foutief is gemotiveerd. Hij bekritiseert dat de bestreden beslissing de duur van de asielprocedure niet onredelijk lang acht. Hij verwijt de bestreden beslissing dat de duur van de procedure voor de Raad van State niet in rekening werd gebracht. Indien met deze procedure rekening wordt gehouden, vertoeft hij meer dan vijf jaren in een asielprocedure.

Hij adstrueert dit onderdeel als volgt:

"Dat de bestreden beslissing bovendien foutief gemotiveerd is wanneer zij opmerkt dat de asielaanvraag van verzoeker niet onredelijk lang geduurd heeft en onder asielprocedure enkel de duur van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, nu zij oordelen over de gegrondheid van de aanvraag. Dat hierbij de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, de Vaste Beroepscommissie en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden genoemd. Dat de beroepsprocedure voor de Raad van State niet tot de asielprocedure zou behoren, daar niet zou geoordeeld worden over de grond van de zaak. Dat verzoeker op 12 januari 2004 een asielaanvraag heeft ingediend en er op 25 april 2005 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf werd genomen waartegen door verzoeker een beroep bij de Raad van State werd aangetekend, welke tot op heden nog steeds hangende is.

Dat verzoeker dan ook wel degelijk gedurende meer dan 5 jaar in de asielprocedure vertoeft.

Dat de motivering in de bestreden beslissing om de procedure voor de Raad van State niet de beschouwen als een procedure voor een asielinstantie, niet correct en gebrekkig is, nu de bestreden beslissing een asielinstantie enkel beschouwd als een instantie welke oordeelt over de gegrondheid van de aanvraag.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de oude procedure (en dus vóór 1 juni 2007) evenwel nooit geoordeeld heeft over de gegrondheid van een asielaanvraag, maar enkel over de ontvankelijkheid ervan.

Dat bijgevolg - wanneer de redenering van de bestreden beslissing gevolgd wordt - ook de Dienst Vreemdelingenzaken geen asielinstantie zou zijn, aangezien zij geen oordeel velt over de gegrondheid van een asielaanvraag.

Dat a fortiori het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet oordeelt over de gegrondheid van een asielaanvraag, niet belet dat de bestreden beslissing deze toch beschouwd als een 'asielinstantie' dan ook tot gevolg heeft dat de motivering om de Raad van State niet als een asielinstantie te bestempelen omdat deze geen oordeel velt over de gegrondheid van een asielaanvraag, foutief en gebrekkig is.

Dat de procedure voor de Raad van State derhalve wel degelijk dient gerekend te worden als behorende tot de asielprocedure en verzoeker dan ook wel degelijk meer dan 5 jaar in de asielprocedure vertoeft."

3.7. De verwerende partij merkt op dat deze kritiek geen verband houdt met de formele motiveringsplicht. Voorts is de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rechtsgeldig en uitvoerbaar tenzij en tot dat de Raad van State over het beroep anders zou beslissen.

3.8. In een derde onderdeel verwijt verzoeker de bestreden beslissing niet te motiveren welk criterium bepalend is voor het bestaan van buitengewone omstandigheden of een vergelijkingspunt weer te geven. Hij meent dat de wettelijke bepalingen dit evenmin weergeven. Hij kan niet uit de bestreden beslissing afleiden wat onder buitengewone omstandigheden kan worden verstaan.

Hij adstrueert dit onderdeel als volgt:

"Dat de bestreden beslissing tenslotte de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk verklaard met als motivering dat de aangehaalde elementen geen uitzonderlijke omstandigheid zouden vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure.

Dat de bestreden beslissing evenwel geen enkel criterium vermeldt, noch enig vergelijkingspunt weergeeft wat als buitengewone omstandigheden kan beschouwd worden, waardoor verzoeker zich onmogelijk kan vergewissen van het feit of de door hem aangehaalde elementen al dan niet kunnen gekwalificeerd worden als 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9 van de Wet van 15 december 1980.

Dat artikel 9 van de wet van 15 december 1980 bovendien niet weergeeft wat onder 'buitengewone omstandigheden' dient verstaan te worden, zodat verzoeker op dit punt volledig in het ongewisse blijft wat nu buitengewone omstandigheden zijn.

Dat verzoeker uit de bestreden beslissing dan ook geenszins kan afleiden waarom zijn aanvraag onontvankelijk werd verklaard en de gegeven motivering dan ook geenszins als volledig en duidelijk kan worden beschouwd teneinde verzoeker een inzicht te geven in de redenen waarom zijn aanvraag als onontvankelijk werd afgewezen."

3.9. De verwerende partij wijst erop dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en aldus aan het normdoel van de bepaling werd tegemoet gekomen. De bestreden beslissing is genoegzaam met redenen omkleed, zowel juridisch als feitelijk. De motivering is afdoend. De vage en ongestaafde beschouwingen doen geen afbreuk aan de bestreden beslissing. De uiteenzetting toont niet aan dat de voorgeschreven

normen zijn overtreden of dat de bestreden beslissing een overschrijding of afwending van macht zou inhouden.

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering van het tweede lid van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een aanvraag in te dienen in België. Dit artikel werd niet ingevoerd om illegaal in België verblijvende vreemdelingen de mogelijkheid te geven alsdan een verblijfsvergunning te geven. Voorts heeft verzoeker geen buitengewone omstandigheden aangevoerd. De bestreden beslissing werd genomen met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

3.10. Het tweede en derde onderdeel worden samen behandeld.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar de redenen waarom de door de verzoekende partij ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheden zijn. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker de motieven inhoudelijk betwist, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Dit vergt een onderzoek van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het hoofdmotief erin bestaat dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen. Lezing van de wettelijke bepalingen volstaat om het begrip "buitengewone omstandigheden" te begrijpen, zodat verzoeker tevergeefs stelt dat dit begrip niet uit de wet blijkt en tevergeefs voorhoudt dat dergelijke uitleg in de bestreden beslissing mag verwacht worden.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan, in

buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verwerven van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. In de aanvraag heeft de verzoekende partij overigens zelf een onderscheid gemaakt tussen de buitengewone omstandigheden en de elementen die de gegrondheidsfase belangen en uiteengezet: *“Enerzijds moeten buitengewone omstandigheden ingeroepen worden waarom de aanvraag niet volgens de normale weg wordt ingediend en anderzijds moeten de redenen worden aangetoond waarom de vreemdeling in België wenst te verblijven. De Raad van State heeft verder meerdere malen beslist dat deze bijzondere omstandigheden niet noodzakelijk een overmacht moeten uitmaken (zie bijv. RvSt; 9 april 2008, n° 73.025, R.D.E., n°97, p. 71). De Omzendbrief stipuleert dat de verzoeker enkel moet kunnen aantonen dat het bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.”* Uit de aanvraag blijkt dat verzoeker het begrip “buitengewone omstandigheden” begrijpt. De volgende buitengewone omstandigheden werden ingeroepen:

- het indienen van zijn asielaanvraag die resulteert in een bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waartegen beroep werd aangetekend bij de Raad van State, wat het hem onmogelijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst;
- hij heeft geen verblijfsrecht in enig ander land;
- humanitaire redenen;
- terugkeer is disproportioneel met het beoogde doel, met verwijzing naar artikel 8 EVRM.

Bij brief van 8 juli 2008 vulde verzoeker dit verder aan:

- onredelijk lange duur van de asielprocedure met herhaling van de feiten van zijn asielrelaas;
- geen gevaar voor de openbare veiligheid, nooit fraude of arglisten gebruikt;
- terugkeer naar zijn land van herkomst is een schending van artikel 3 EVRM, met verwijzing naar een rapport van UNHCR;

De bestreden beslissing antwoordt:

- de asielaanvraag werd afgesloten tijdens een periode van ongeveer een jaar en drie maanden, wat niet onredelijk lang is; verzoeker verblijft sedert 25 april 2005 illegaal in het land en kan uit dit verblijf geen rechten putten met het oog op regularisatie; de berekening van de duur van de asielprocedure strekt zich niet uit tot de duur van het beroep hangende bij de Raad van State;

- het gebrek aan een niet-precaire verblijfstitel voor eender welk derde land is geen buitengewone omstandigheid nu in Iran een Belgische vertegenwoordiger gevestigd is;
- de voorgehouden integratie-elementen kunnen eventueel onderzocht worden in het kader van artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet;
- artikel 8 EVRM is niet van toepassing nu verzoeker niet aantoonde dat er nog andere familieleden in België verblijven; en worden geen geboorteakte en erkenningakte neergelegd en de foto's zijn geen afdoend bewijs; het vaderschap heeft bovendien geen automatische verwerving van een verblijfsrecht tot gevolg; een duurzame relatie met S. D. dient te kaderen in de toepassingsvoorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet;
- wat betreft zijn vrees voor terugkeer voegt verzoeker geen andere elementen toe dan deze aangehaald in zijn asielrelaas, die ongeloofwaardig werden bevonden; hij legt geen persoonlijke bewijzen neer ter staving van zijn vrees; de vermeende schending van artikel 3 EVRM zijn beweringen die niet gestaafd zijn met een begin van bewijs; dienaangaande volstaat het niet te verwijzen naar rapporten van het UNHCR die enkel een algemene situatie beschrijven; verzoeker levert geen persoonlijke bewijzen dat zijn leven in gevaar zou zijn; verder staat het verzoeker vrij de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie;
- niet plegen van fraude en geen inbreuk plegen op de openbare orde mag verwacht worden van elke vreemdeling die in België verblijft.

Hieruit blijkt dat de bestreden beslissing geantwoord heeft op de elementen die volgens verzoeker buitengewone omstandigheden uitmaken. De overige motieven betreffen een antwoord op de elementen van de gegrondheidsfase die de verwerende partij niet diende te beantwoorden, eens vaststaat dat er geen buitengewone omstandigheden werden aangetoond.

Waar verzoeker voorhoudt dat de bestreden beslissing foutief motiveert in de mate dat geen rekening werd gehouden met de behandelingstermijn van het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de Raad van State, stelt de Raad vast dat verzoeker niet betwist dat - indien geen rekening wordt gehouden met de procedure voor de Raad van State - zijn asielprocedure, waarbij de aanvraag werd ingediend op 12 januari 2004 en de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing nam op 25 april 2005, geen anderhalf jaar duurde, wat niet onredelijk lang is. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de duur van de procedure voor de Raad van State dient in rekening te worden gebracht merkt de Raad op dat de procedure voor de Raad van State geen "automatische" schorsende werking heeft en geen deel uitmaakt van de asielprocedure. De procedure bij de Raad van State heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State schort de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 29 maart 2005, nr. 142.689). Derhalve kan niet ingezien worden dat een beroep hangende bij de Raad van State tegen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan leiden tot het toekennen van een verblijfsrecht. Evenmin duidt verzoeker aan op basis van welke bepaling van materieel recht uit de duur van dergelijk beroep bij de Raad van State rechten kunnen geput worden. De bestreden beslissing besluit op niet kennelijk onredelijke wijze dat de duur van het beroep bij de Raad van State in casu geen recht op verblijf opent, de asielprocedure niet schorst en aldus niet kan weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

In de mate dat verzoeker in de repliekmemoirie het motief betwist dat zijn langdurig illegaal verblijf de openbare orde schendt, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker sedert 21 april 2005 wist of diende te weten dat hij illegaal in het land verbleef en geen gevolg gaf aan het bevel van 19 april 2005, wat de bestreden beslissing tot uiting brengt. De bestreden beslissing stelt niet dat zijn illegaal verblijf de openbare orde schendt, doch wel dat uit

illegaal verblijf geen rechten kunnen geput worden. Verder stelt de bestreden beslissing dat het gegeven dat verzoeker nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en nooit fraude heeft gepleegd van hem mag verwacht worden nu elke vreemdeling geacht wordt zich te houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Dit motief is niet kennelijk onredelijk of onjuist. De Raad merkt op dat het gebrek aan schending van de openbare orde of nationale veiligheid en het plegen van fraude geen automatisch verblijfsrecht schept.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Evenmin toont de verzoekende partij aan op welke elementen aangehaald in haar aanvraag niet werd geantwoord. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De onderdelen zijn ongegrond.

3.11. Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.